

sygn. akt II K 820/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Koninie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Mazanka - Smogór

Protokolant: sekr. Ewa Kapela

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2015 r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Koninie przeciwko:

A. K., s. T. i J. zd. K., ur. (...) w K., zam. (...), gm. T.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 06 czerwca 2015 r. w S., na ul. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego m-ki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym przestępstwa tego dokonał będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Koninie sygn. Akt VII K 276/09

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

I. Oskarżonego **A. K.** uznaje za winnego, że w dniu 06 czerwca 2015 r. w S., na ul. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej, wyrokami Sądu Rejonowego w Koninie: z dnia 14 września 2004 r. w sprawie sygn. akt VII K 1314/04, z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie sygn. akt VII K 196/07, z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie VII K 1332/08 oraz z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie VII K 276/09 prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, to jest przestępstwa z art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

III. Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych.

IV. Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. „o opłatach w sprawach karnych” (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, za wyjątkiem opłaty.

Iwona Mazanka - Smogór

sygn. akt II K 820/15

UZASADNIENIE

Mając na uwadze treść pisma oskarżonego z dnia 18 listopada 2015 roku oraz treść przepisu art. 424 § 3 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk zakres uzasadnienia ograniczono do podstawy prawnej wyroku oraz wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że A. K. zachowaniem swoim polegającym na tym, że w dniu 06 czerwca 2015 r. w S., na ul. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 0,49 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej, wyrokami Sądu Rejonowego w Koninie: z dnia 14 września 2004 r. w sprawie sygn. akt VII K 1314/04, z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie sygn. akt VII K 196/07, z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie VII K 1332/08 oraz z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie VII K 276/09 prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wyczerpał znamiona występku z art. 178a § 4 kk.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 kk, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Z kolei § 4 tego przepisu stanowi, iż jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub w art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Odnosząc się do poszczególnych znamion czynu przypisanego oskarżonemu, podkreślić należy, że nie budził wątpliwości fakt kierowania przez oskarżonego samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...). Nie budziło także wątpliwości, że kierując tym pojazdem oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Na ten stan wskazywały wyniki przeprowadzonych wobec niego badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Uprzednia karalność oskarżonego za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wynikała z treści informacji o oskarżonym z Krajowego Rejestru Karnego oraz treści dołączonych do akt odpisów wyroków Sądu Rejonowego w Koninie w sprawach: VII K 1314/14, VII K 196/07, VII K 1332/08 oraz VII K 276/09.

Natomiast analizując zachowanie oskarżonego od strony podmiotowej należy stwierdzić, iż działał w sposób umyślny skoro zanim podjął jazdę samochodem, wypił alkohol czemu zresztą nie zaprzeczał. Oskarżony wiedział zatem, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a mimo tej wiedzy zdecydował się na jazdę samochodem. Ponad to oskarżony w pełni zdając sobie sprawę z wcześniejszej karalności za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, podjął decyzję o kierowaniu samochodem i uczynił to.

Powyższe oznacza, że oskarżony w zamiarze bezpośrednim dopuścił się zarzucanego mu czynu. Dlatego Sąd uznał, iż czyn ten wyczerpał znamiona art. 178a § 4 kk.

Z uwagi na podmiotowe jak i przedmiotowe okoliczności popełnienia przestępstwa, w szczególności stopień stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego, stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znacznie wyższy niż znikomy.

Na tle ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości wina oskarżonego, który jako osoba dorosła, w pełni poczytalna, był świadom bezprawności swego zachowania. Oskarżony miał możliwość podjęcia decyzji o zachowaniu zgodnym z prawem, jednak z możliwości tej nie skorzystał.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd, mając na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, wziął pod uwagę tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające występujące w sprawie.

Czyniąc rozważania nad wymiarem kary dla oskarżonego za przypisane mu przestępstwo, jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął uprzednią, kilkakrotną karalność oskarżonego. Należy przy tym podkreślić, że zarzucanego mu w niniejszym postępowaniu czynu oskarżony dopuścił się po tym, jak dwukrotnie odbywał karę pozbawienia wolności za czyny podobne. Oskarżony popełnił zatem kolejny czyn w pełni zdając sobie sprawę z tego, do czego może doprowadzić kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości. Takie postępowanie oskarżonego w sposób ewidentny świadczy o braku jakiegokolwiek poszanowania dla porządku prawnego, w tym wydanych na jego podstawie orzeczeń sądowych.

Okolicznością obciążającą jest także wysoka częstotliwość, a wręcz nagminność tego rodzaju przestępstw, co wymaga zdecydowanego im przeciwdziałania.

Ponieważ stan nietrzeźwości oskarżonego nie był znaczny oraz od ostatniego skazania oskarżonego upłynęło 6 lat, Sąd doszedł do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w jej górnych granicach, czyniłoby tę karę zbyt surową.

W związku z powyższym Sąd uznając oskarżonego A. K. winnym zarzucanego mu czynu z art. 178a § 4 kk wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu kara ta będzie współmierna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, która będzie w stanie spełniać swe cele prewencyjne wobec oskarżonego i wdroży go do przestrzegania porządku prawnego, a także da zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd zdecydował się na orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, mając na uwadze, iż oskarżony był już karany i to za przestępstwa podobne do będącego przedmiotem niniejszego postępowania. W tej sytuacji Sąd uznał, iż oskarżony jest niepoprawny, a kara innego rodzaju, w realiach niniejszej sprawy, nie znajduje uzasadnienia, a przede wszystkim nie spełni swych celów w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Oskarżony otrzymywał już szansę na zmianę swojego postępowania, choćby poprzez decyzje Sądu o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia reszty orzeczonych wobec niego kar pozbawienia wolności. Niniejsza sprawa jest jednak dobitnym dowodem na to, że oskarżony z szansy tej nie skorzystał. Nie ma zatem podstaw, na których można zbudować przekonanie o pozytywnej prognozie wobec oskarżonego.

Zdaniem Sądu wszystkie wskazane wyżej okoliczności obciążające, pozwalają na stwierdzenie, że postawa oskarżonego nie daje żadnej gwarancji, iż ewentualnie ponownie orzeczona kara wolnościowa spełniłaby swoje zadanie i oskarżony nie powróciłby na drogę przestępstwa. Przeciwnie, dotychczasowe postępowanie oskarżonego wskazuje, iż nawet stosowane do tej pory kary o charakterze izolacyjnym nie spełniły wobec oskarżonego swoich celów, a jego działanie nosi znamiona rażącego lekceważenia norm prawnych. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności będzie adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

Na marginesie należy dodać, że niemożność wykonywania dotychczasowej pracy w związku z osadzeniem w Zakładzie Karnym, a co za tym idzie - pogorszenie sytuacji materialnej rodziny skazanego, jest normalnym następstwem pozbawienia wolności, które skazany powinien mieć na uwadze decydując się po raz kolejny na popełnienie przestępstwa.

Na podstawie art. 42 § 3 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Sąd nie dopatrył się żadnych, szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby orzeczenie tego zakazu w wymiarze krótszym. Jeszcze raz podkreślić należy, że oskarżony był już czterokrotnie karany za jazdę pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Orzeczone wobec niego zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych w krótszym wymiarze, nie spełniły swej roli, skoro po raz kolejny będąc w stanie nietrzeźwym wsiadł za kierownicę samochodu. Powyższe uzasadnia przekonanie, że oskarżonego należy wyeliminować spośród osób uczestniczących w ruchu drogowym, jako kierowcy pojazdów.

W niniejszej sprawie Sąd podjął decyzję o pozbawieniu oskarżonego uprawnień do prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a na decyzję tę miały wpływ te same okoliczności, które zadecydowały o wymiarze tego środka karnego.

Zgodnie z przepisem art. 43a § 2 kk, Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 10.000 złotych. Mimo wskazanych wyżej okoliczności obciążających, Sąd orzekł to świadczenie w minimalnej, wskazanej w powołanym wyżej przepisie wysokości, uwzględniając sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, a także wskazane wyżej okoliczności łagodzące.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów powołanych w punkcie 4 wyroku, mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego.

Iwona Mazanka - Smogór